

Folkeforbundsraadet har at notere. I det Øjeblik det saa ud til, at der skulde tæn- des en Brand over hele Østersøen ved det spændte Forhold mellem Finland og Sve- rige, indskød disse to Stater denne Sag til Folkeforbundets Afgørelse, og da Afgørel- sen var truffet, bøjede begge Lande sig loyalt for den, hvilket maaske ikke var helt let for den ene af Parterne. Det vidner om deres høje politiske Kultur; en Kultur, som er nødvendig, hvis Folkefor- bundet skal kunne blive det, vi alle sam- men ønsker, det maa blive. Det er den 24. Juni, Folkeforbundsraadet træffer sin Afgørelse, som falder i to Dele, dels af national, dels af international Art. Den nationale Side vender kun ud til Finland og Sverige, og den behøver vi altsaa ikke her at drøfte, hvor interessant den end er i selve sit Indhold. Den internationale Side er vi Part i ved den Konvention, som er blevet sluttet paa Konferencen i Genève af de af Generalsekretariatet udpegede Magter. Det er ganske interessant at se, at medens den tidligere Konvention Aalands- øerne vedrørende, den, der blev vedtaget i Paris efter Krimkrigen, kun er sluttet af de 3 Stormagter: Rusland, Frankrig og England, er denne sluttet ikke alene af de interesserede Stormagter: England, Fran- krig og Italien, men af alle Østersøstater, deriblandt ogsaa Tyskland, som ikke hører til Folkeforbundet. Tyskland har ved sin Repræsentant været med til at træffe Af- gørelse, om jeg saa maa sige, paa Folke- forbundets Vegne, hvad der jo maa være en Begyndelse, en Indledning til, at Tysk- land bliver optaget i Folkeforbundet ved snarest givne Lejlighed. Det er nu heller ikke mere Stormagterne alene, de smaa Magter er nu ogsaa kommet med blandt de høje kontraherende Parter, og en af dem er Danmark. Danmark er nu en af Garantmagterne for denne Konvention om Aalandsøernes Neutralisering.

Meget interessant synes jeg, det er at se, hvordan et saadant Neutralitetsforhold opfattes under Folkeforbundets Auspicier. I denne Sammenhæng er de to Artikler, 6 og 7, af særlig Interesse for os. Den højtærede Udenrigsminister har gennem- gaaet selve Konventionen, og jeg skal ikke spille Tiden med en Gentagelse, men det høje Ting vil, hvis det studerer Artiklerne 6 og 7, se, hvilke Forpligtelser ikke alene Finland, men ogsaa Garantmagterne har. At Danmark her paatager sig en Forplig- telse, er der jo ikke nogen Tvivl om, men vi ved alle, at saadan Forpligtelse ikke er bindende, uden for saa vidt som Danmarks

Repræsentant i Raadet selv er med til at gaa ind derpaa, og at det, som Udenrigs- ministeren fremhævede, bliver Danmark, der til syvende og sidst kommer til at be- stemme, baade om og hvorledes. Men der er for mig ikke nogen Tvivl om, at vi paa- tager os en Forpligtelse, som vi ikke kan komme udenom ved given Lejlighed, hver- ken for vor Æres eller vor Fordels Skyld. Saafremt det er Danmarks Mening, at vi vil være med til at bygge et Staternes Samfund paa Ret i Stedet for paa militære Magtmidler, mener jeg, at vi her gaar ind i Forpligtelser, som ogsaa kan medføre Brug af enten økonomiske eller militære Magtmidler. Saa længe Folkeforbundet ikke har en Politimyndighed bagved sine Afgørelser — og det har det ikke, og som jeg ser paa det i alt Fald i dette Øjeblik, haaber jeg heller ikke, det skal faa det —, maa de enkelte Stater, der er Medlem- mer af Folkeforbundet, være rede til at være denne Politimyndighed, og det er det, vi som Garantmagt her er gaaet ind paa.

Jeg skal anbefale, at Tinget gaar ind paa at meddele Tilladelse til, at Regeringen ratificerer denne Konvention. Jeg gør det med saa meget større Glæde, som dette for mig er en Opfyldelse af det, som er Grundlaget for selve Folkeforbundet, det, som Lincoln har givet Udtryk for bedre end nogen anden. Det er ikke særlig aandfuldt, men det rammer Centrum saa godt, og da det er Lincoln, der har sagt det, vil jeg tillade mig at slutte dermed. Det lyder saaledes: „Let us have faith that right makes might, and in that faith let us to the end dare to do our duty as we understand it.“ Det vil sige: Lad os kun tro, at Retten skaber Magten, og lad os i den Tro have Mod til at gøre vor Pligt, saaledes som vi forstaar den. Det er til syvende og sidst dette: saaledes som vi forstaar den, der bliver det af- gørende, naar Opfordringen stilles til os om at fuldbyrde den Pligt, vi paatager os som Garantmagt.

Borghjerg: Skønt man med nogen Ret kan undre sig over, at Rigsdagen først nu stifter Bekendtskab med denne Traktat — heller ikke den danske Rege- rings Delegation ved Folkeforbundet i Genève har kendt noget til den, det er ikke Folkeforbundet som saadant, der har haft med Sagen at gøre, det er Folkefor- bundsraadet, og Konferencen, der blev afholdt fra 10.—20. Oktober, fandt først Sted, efter at Folkeforbundets Delegeret- forsamling var sluttet —, skønt det ligger